

Η αντικαπιταλιστική επαναστατική Αριστερά δεν πορεύεται στις εκλογές με τα εκβιαστικά ψευδοδιλήμματα του δικομματισμού, των αστικών και μικροαστικών κομμάτων

του Δημήτρη Γρηγορόπουλου

Ήγγικεν η ώρα. Ήδη διανύουμε μια βραχύχρονη προεκλογική περίοδο. Από μια άποψη, καλύτερα που είναι βραχύχρονη. Γιατί θα είναι μικρότερη η δόση δυσωδίας που θα εισπνεύσουμε, αφού σ' αυτήν κατεξοχήν την περίοδο το εκάστοτε δικομματικό σύστημα, και γενικότερα το αστικό κομματικό σύστημα, προβάλλει τα πιο παρακμιακά χαρακτηριστικά του.

Στον κολοφώνα της φτάνει η δημαγωγία, η κυνική ψευδολογία, η ανερμάτιστη υποσχესιολογία, η εξαγορά συνείδησης (όχι απαραίτητα με τα τριάκοντα αργύρια αλλά και με προσφορά βουλευτικών θώκων, ιδίως απ' τις ανερχόμενες και ισχυρές δυνάμεις), οι μαφιόζικοι εκβιασμοί, το κουρέλιασμα θέσεων ψηφισμένων από συνέδρια), οι λεονταρισμοί, οι ψυχολογικοί εκβιασμοί (σταθερότητα - ελπίδα) που υποκαθιστούν την πολιτική αντιπαράθεση. Επικοινωνιακά κόλπα και αποκαλύψεις κυριαρχούν στην ημερήσια διάταξη, εκβιαστικά διλήμματα, άθλια καλπονοθευτικά συστήματα, φασιστικοί αποκλεισμοί της ριζοσπαστικής Αριστεράς απ' τα τηλεοπτικά μέσα, ολοκληρωτικού χαρακτήρα προβολή των ποικιλιών της συστημικής άποψης, όλα τα άνθη του κακού που εξασφαλίζουν την τεχνητή αναπαραγωγή ενός αποτυχημένου και γερασμένου συστήματος.

Σ' αυτή την εφιαλτική ζώνη του λυκόφωτος μια λάμψη ελπίδας ακτινοβολεί, αδύναμη προς το παρόν, αλλά με την ιστορική προοπτική στις αποσκευές: Η ανατρεπτική, αντικαπιταλιστική, επαναστατική Αριστερά, που μέσα απ' τους ασυμβίβαστους εργατικούς λαϊκούς αγώνες του σήμερα γονιμοποιεί το αναγεννητικό αύριο. Τώρα ο αγώνας επικεντρώνεται στο κοινοβουλευτικό πεδίο, όχι όμως με αναστολή αλλά με έξαρση των μαζικών αγώνων. Η κινητήρια δύναμη της αντικαπιταλιστικής ανατροπής είναι η κινηματική δράση, χωρίς όμως υποτίμηση του κοινοβουλευτικού ή του αυτοδιοικητικού πεδίου. Χωρίς αυταπάτες για το ρόλο του αστικού κοινοβουλίου προσίδεις στον κυρίαρχο ρεφορμισμό αλλά και χωρίς μηδενισμό της αξίας χρήσης του ως πεδίου πάλης, σύμφωνα και με την αντίληψη των ηγετών του μαρξισμού.

Ο Λένιν είχε συνειδητοποιήσει ότι η ηγεμονία ακόμη και στο λαογέννητο πανρωσικό συνέδριο των σοβιέτ ήταν συνάρτηση της ηγεμονίας των Μπολσεβίκων στο κίνημα. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο συσχετισμός στο ανώτατο σοβιέτ άλλαξε ριζικά υπέρ των Μπολσεβίκων μόνο μετά τη νικηφόρα εξέγερση του Οκτώβρη. Διδαγμένοι απ' την πείρα τους, οι εργάτες και οι αγρότες αντιλήφθηκαν ότι η γραμμή των Μπολσεβίκων ήταν ορθή και αποτελεσματική. Αλλά ας επανέλθουμε αξιοποιώντας αυτή την ιστορική εμπειρία στο σήμερα. Για την επαναστατική πρωτοπορία το κινηματικό είναι το πρωτεύον, η πάλη για το κοινοβούλιο ή άλλους αντιδημοκρατικούς θεσμούς είναι δευτερεύον. Αλλά προφανώς και το δευτερεύον έχει την αξία του αλλά και με το πρωτεύον συνδέεται διαλεκτικά. Καθορίζεται απ' το πρωτεύον, αλλά και αντεπιδρά σ' αυτό. Για παράδειγμα, το γεγονός ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις περιφερειακές εκλογές κινήθηκε πανελλαδικά μεταξύ του 2-3% δημιούργησε σ' ένα ευρύτερο κοινό, που παρακολουθεί μ' ενδιαφέρον και θετική διάθεση το λόγο και τη δράση της, την εικόνα μιας πολιτικής δύναμης που μπορεί να επηρεάσει τις πολιτικές εξελίξεις και δεν είναι μόνον πολιτικά ορθή αλλά και αποτελεσματική. Μ' αυτές τις προσλαμβάνουσες παραστάσεις αυξάνεται η πιθανότητα αυτό το κοινό ή σημαντικό τμήμα του να ψηφίσει ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Η αντικαπιταλιστική επαναστατική Αριστερά δεν πορεύεται στις εκλογές με τα εκβιαστικά ψευτοδίλημματα του δικομματισμού, των αστικών και μικροαστικών κομμάτων, που διαγκωνίζονται ποιος θα ψευδολογήσει πειστικότερα για να υπαρπάξει την ψήφο του πολίτη σ' έναν ορυμαγδό παραπληροφόρησης.

Με επιστημονική όμως ακρίβεια και αντικειμενικότητα προσδιορίζει το χαρακτήρα της γενικής πολιτικής της, επομένως και της εκλογικής, με γνώμονα την αντίθεση που κυριαρχεί στην ιστορική συγκυρία και αποτελεί μορφή κίνησης της βασικής αντίθεσης του καπιταλισμού. Η αντίθεση που κυριαρχεί, με την έννοια που είπαμε, στην ιστορική συγκυρία είναι η αντίθεση της μνημονιακής (ειδικά για τη χώρα μας) νεοφιλελεύθερης επίθεσης του ολοκληρωτικού καπιταλισμού και της αντικαπιταλιστικής ανατροπής αυτής της επίθεσης. Αυτή η αντίθεση θέτει και το πραγματικό αντικειμενικό δίλημμα της τρέχουσας εκλογικής αναμέτρησης: Συνέχιση της μνημονιακής κόλασης με το ένα ή το άλλο μείγμα διαχείρισης, με τη μια άλλη κυβερνητική συμμαχία, ή άμεσα μέτρα ανατροπής της καπιταλιστικής επίθεσης, που θ' ανακουφίσουν το λαό αλλά και θα θεμελιώσουν τη σοσιαλιστική προοπτική. Με γνώμονα αυτό το μόνο υπαρκτό δίλημμα ο πολίτης, κλείνοντας τ' αφτιά του στις λάγνες Σειρήνες της κινδυνολογίας και της υποσχესιολογίας και στους δορυφορικά κινούμενους, πρέπει να ζυγίσει τις πολιτικές δυνάμεις και να προκρίνει εκείνες που με εμμενή συνέπεια, αταλάντευτη αγωνιστικότητα, ενωτικό μετωπικό πνεύμα υπεραμύνονται των λαϊκών συμφερόντων.

Τη ΝΔ και την πολιτική της τις έχουν νιώσει για καλά οι έλληνες πολίτες στο πετσί τους τόσα χρόνια. Τη χαρακτηρίζει η άκρα εχθρότητα για τα λαϊκά συμφέροντα κι ένας απύθμενος πολιτικός κυνισμός. Δηλώνοντας δήθεν αντιμνημονιακή επί κυβέρνησης ΓΑΠ, ψήφισε τα περισσότερα και πιο καίρια μνημονιακά νομοσχέδια. Με μια πολιτική κυβίστηση (κωλοτούμπα κοινώς) στα τέλη του 2011, μετά την εκπαραθύρωση του ΓΑΠ, αποτέλεσε τον άξονα των επόμενων συμμαχικών μνημονιακών κυβερνήσεων. Στην πρώτη μάλιστα νομιμοποιήθηκε πρώτη φορά η ακροδεξιά (ΛΑΟΣ του Γ. Καρατζαφέρη) συμμετέχοντας σε αστική κυβέρνηση σε αгаστή συνύπαρξη και με τη σοσιαλδημοκρατία του Β. Βενιζέλου. Η ΝΔ επωμίστηκε την κύρια ευθύνη για την αιματηρή επίθεση στο βιοτικό επίπεδο του λαού και την καρατόμηση των δικαιωμάτων. Υιοθέτησε μια φασίζουσα μορφή διακυβέρνησης με πράξεις νομοθετικού περιεχομένου και υπουργικές αποφάσεις, ενώ επιδόθηκε σε μια ώσμωση, μέχρι τη δολοφονία του Π. Φύσσα, εντός ενός ιδιόμορφου καταμερισμού εργασίας με τη Χρυσή Αυγή. Δουλοπάροικος της Μέρκελ και του γερμανικού ιμπεριαλισμού, υιοθετεί κατά γράμμα τους φετφάδες των Μνημονίων. Την ολέθρια πολιτική της λιτότητας και απορρύθμισης της εργασίας που επιβάλλουν τα μονοπώλια τη βαφτίζει ναρκισσιστική πολιτική σταθεροποίησης και «εξόδου» απ' την κρίση. Επισείει νέα ολέθρια μέτρα κατά του λαού με την καταφατική απάντηση Χαρδούβελη στις νέες ιταμές απαιτήσεις της τρόικας και των αφεντικών της. Μ' ένα απύθμενο κυνισμό απεργάζεται και πάλι μιαν προεκλογική εκστρατεία δημαγωγίας και διαστροφής (ανάλογη με τα «άφαντα» 18 σημεία του 2012) απεμπλεκόμενη δήθεν κι απ' το «Μνημόνιο» Χαρδούβελη και επαγγελλόμενη έξοδο απ' τη μνημονιακή πολιτική την οποία όμως, έστω με παραλλαγμένη μορφή, διαιώνίζει...

Μαύρο κατράμι, λοιπόν, στην ακροδεξιά ΝΔ του Σαμαρά. Για τον ΣΥΡΙΖΑ δεν υπάρχει πλέον αμφιβολία ότι έχει διαβεί τον Ρουβικώνα και έχει εγκατασταθεί στα συστημικά πεδία. Η ηγεσία του έχει παράσχει πλέον αφθονία πιστοποιητικών στην ΕΕ και το κεφάλαιο για την πρόσδεσή της στα ιμπεριαλιστικά πλαίσια και την αναπαραγωγή της αντεργατικής αντιλαϊκής πολιτικής με κάποιες οριακές ελαφρύνσεις. Επιδιώκει διά της διαπραγμάτευσης «έντιμο συμβιβασμό» με την ΕΕ, που θα της επιτρέψει να διακηρύξει ότι «καταργεί» τα Μνημόνια και διαγράφει μέρος του χρέους. Ανεξάρτητα απ' την έκβαση των διαπραγματεύσεων, στις οποίες πάντως δεν φαίνεται πιθανή η ριζική υποχώρηση της ΕΕ, η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ δεν θ' απαλλάξει τη χώρα απ' τους δρακόντειους μηχανισμούς του Δημοσιονομικού Συμφώνου, το οποίο εξάλλου δεν αμφισβητεί. Στην πραγματικότητα, ούτε τους μνημονιακούς νόμους θα καταργήσει, που θεσπίζουν το πετσόκομμα μισθών και συντάξεων και την πρωτοφανή φορομπηξία, αφού μόνο για την αποκατάσταση του κατώτατου μισθού (751 ευρώ) δεσμεύεται και υπέρ της επαναχορήγησης του δώρου των Χριστουγέννων και των συντάξεων μέχρι τα 700 ευρώ. Ακόμη κι αν υλοποιηθεί το πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης (προοπτική με λίγες πιθανότητες), ένα πολύ μικρό μέρος θα

ωφεληθεί οριακά απ' τα 6,3 εκατ. Ελλήνων που, σύμφωνα με το γραφείο του προϋπολογισμού της Βουλής, διαβιούν κάτω απ' το όριο φτώχειας ή στα όριά του.

Η εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα λοιπόν δεν έχουν λόγο να προσβλέπουν σε μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και συμμάχων για την αντιμετώπιση των προβλημάτων τους. Ούτε μπορούν να ελπίζουν τίποτε απ' τα ενδιάμεσα συστημικά κόμματα (Ποτάμι, ΔΗΜΑΡ, ΑΝΕΛ, κ.ά.), γιατί εκτός απ' την αντιδραστικότητά τους προορίζονται απ' το σύστημα για εταίροι - εγγυητές σε μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ (ή και της ΝΔ, αν παρ' ελπίδα πρωτεύσει) της λιτότητας, του φιλοΕΕ προσανατολισμού, αλλά και σαν δοκιμή της «εθνικής συνεννόησης» για την αναβάθμισή της στον «μεγάλο συνασπισμό»...

Το ΚΚΕ, αν και διατηρεί τη γραμμή κατά των μονοπωλίων και της ΕΕ, αρνούμενο να υιοθετήσει αντισυστημικούς στόχους ώριμους πλέον στην υπερόξηση των καπιταλιστικών αντιθέσεων, αποπλίζει το κίνημα απ' τη δυνατότητα αντικαπιταλιστικών κατακτήσεων, που θα λύσουν βασικά προβλήματα του λαού και θ' ανοίξουν το δρόμο για το σοσιαλισμό. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ με συνέπεια αγωνίζεται για τη νίκη της αντικαπιταλιστικής πλευράς στην αντίθεση της συγκυρίας. Ζητάει την εργατική λαϊκή ψήφο, για να την εξαργυρώσει σε αποφασιστικούς αγώνες και κατακτήσεις. Ψήφο λοιπόν δαγκωτό στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ για ν' ανακουφιστεί ο λαός και ν' ανοίξει ο δρόμος για το σοσιαλισμό.